

NANCY SPRINGER

EnOLA

HOLMESOVÁ 3

PRÍPAD ZLOVESTNÝCH KYTÍČ

**COO
BOO**

Enola Holmesová

Prípád zlovestných kytíc

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Nancy Springer

Enola Holmesová – Prípád zlovestných kytíc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

EnOLA HOLMESOVÁ 3

PRÍPAD ZLOVESTNÝCH KYTÍC

Nancy Springer

EnOLA HOLMESOVÁ 3

PRÍPAD ZLOVESTNÝCH KYTÍČ

**COO
BOO**

Nancy Springer: *An Enola Holmes Mystery – The Case of the Bizarre Bouquets*
Copyright © 2008 by Nancy Springer
Cover L&L Kiadó, 2022
Translation © Petra Kýšková 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-3636-7
ISBN e-knihy 978-80-566-3671-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3672-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3670-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Mojej matke.

N. S.

MAREC 1889

Blázni nemajú rozum, prebleskne hlavou vrchnej sestry. A vari nie je práve nedostatok zdravého rozumu príčinou duševnej nespôsobilosti? Napríklad ten nový pacient. Keby mal aspoň štipku rozumu, tak by v takýto krásny slnečný deň, prvý pekný deň tohtoročnej jari, cvičil vonku s ostatnými. Poslúchal by príkazy (Stoj rovno! Zhlboka dýchaj! Zdvihni oči, obdivuj tú nádhernú oblohu! A teraz pochodom v chod! Najprv ľavá... dva... tri... štyri!) a robil by pre seba aspoň niečo dobré. Lenže on namiesto toho...

„Pusťte ma von!“ požiada asi po stý raz. „Som Angličan! Takéto zaobchádzanie s britským občanom je neprípustné!“ Hovorí síce rozčúlene, ale nekľaje, to sa mu musí nechať. Ani keď bol na tom najhoršie a vzpieral sa dozorcom, ani keď riaditeľovi vrazil pästou do oka, ani vtedy nebol sprostý. Rovnako ani teraz, akurát sa ustavične čohosi domáha. „Pusťte ma von! Ako oddaný služobník kráľovnej sa odvolávam na svoje práva. Okamžite ma pusťte von z tejto prekliatej rakvy!“

„To nie je rakva, pán Kippersalt.“

Vrchná sestra sedí na nepohodlnej drevenej stoličke, vyčalúnenej výhradne jej objemnými proporciami, štrikuje sivú po-

nožku a znudeným, no chlácholivým tónom pokračuje: „Zvrchu a zospodu tak možno vyzerá, ale sám veľmi dobre viete, že na rakve by nemohli byť po oboch stranách otvory odhora dole, cez ktoré môžete dýchať, a ja cez ne vidím, že nemáte nijaké ťažkosti...“

„Nijaké ťažkosti?“ Muž ležiaci v úzkej debne, značne obmedzujúcej akýkoľvek pohyb, sa znenazdajky začne smiať. Žene spadne očko, odloží štrikovanie nabok a natiahne sa po papier a ceruzku. „Že nemám v tomto diabolskom zariadení nijaké ťažkosti?“ zakričí muž pomedzi prenikavé, neprirodzene znejúce kŕčovité výbuchy smiechu.

„Nezdá sa, že by ste boli fyzicky indisponovaný,“ odvetí sestra dôstojne. „Navyše ležíte na čistom, môžete meniť polohu a pohybovať rukami. Ohrádka je bez najmenších pochyb lepšia než zvieracia kazajka.“

„Ohrádka?! *Takto* to nazývate?“ Muž sa neprestáva bezdôvodne smiať.

Sestra ho pozoruje a uvedomuje si, že si naňho musí dať pozor. Na takého zavalitého chlapa je nepredvídateľne rýchly. A tiež vynaliezavý. Dostal sa skoro až k plotu.

Do takmer nepopísaného lekárskeho záznamu pána Kippersalta zapíše dátum, čas a poznámku: *Pacient dostáva záchvaty hysterického smiechu*. V predchádzajúcich záznamoch sa uvádza, že pán Kippersalt sa zo všetkých síl bránil, aby si nemusel obliecť sivú vlnenú uniformu, a že jeho vlastné šaty boli uložené do úschovne; že odmietol jedlo; že jeho moč je svetlý a číry; že sa vyprázdňuje bez ťažkostí a vyzerá udržiavaný; že nemá

zdeformovanú hlavu, trup ani končatiny; že prejavuje známky inteligencie a používa vreckovku.

„Ohrádka... chcete tým povedať, že ma zbavujete slobody?“ Jeho znepokojujúci smiech ustáva. Na stredný vek dobre vyzerajúci muž vojenského typu si prstami opíše kontúry fúzov, akoby sa chcel upokojiť alebo zamyslieť. „Kedy ma odtiaľto pustíte?“

„Keď vás prezrie doktor.“ Sestra si je istá, že to bude po podaní chloralhydrátu. Doktor, sám závislý od ópia a ďalších látok, o pacientov liečebne pre choromyseľných nejaví záujem... s výnimkou času určeného na podávanie liekov.

„Doktor? *Ja* som doktor!“ Psychicky vyšinutý muž opäť vypukne v burácajúci smiech.

Sestra zapíše: *Trvá na svojich grandióznych preludoch*. Odloží spis a opäť sa pustí do štrikovania. Zvládnuť otočenie päty ponožky môže dať zabráť, ale čo už, taký je úděl manželky riaditeľa psychiatrickej liečebne: ustavične musíte robiť desať vecí naraz, nikdy nemáte ani chvíľočku, aby ste si oddýchli, vyšli si na prechádzku alebo si prečítali noviny. Sestričky treba kontrolovať rovnako často ako pacientov; vplyv modernejšej zdravotnej starostlivosti sem nedorazil a výpomoc je v lepšom prípade negramotná, v horšom trpí nejakou nerestou, väčšinou nadmerným požívaním alkoholu.

Odfúkne si. Snaží sa nahodiť očko tam, kde prestala, a odpovie o čosi ostrejším tónom: „Doktor? To predsa nie je pravda, pán Kippersalt. Vo vašich papieroch je jasne napísané, že ste majiteľ obchodu.“

„Ja sa nevolám Kippersalt! Nie som ten, o kom hovoríte! Prečo nikto v tejto príšernej inštitúcii nechápe, že som sa sem dostal vinou nejakého absurdného nedorozumenia?!“

Vrchná sestra cíti, že muž ležiaci v debne pripomínajúcej rakvu sa na ňu pozerá, a obdarí ho unaveným úsmevom. „Pán Kippersalt, za tých tridsať rokov, čo tu pracujem, som zažila neúrekom pacientov, ktorí si mysleli, že sa sem dostali omylom, ale v skutočnosti to tak nikdy nebolo.“ Ako by aj mohlo, keď s každým pacientom prichádzali nezanedbateľné finančné čiastky? „Napríklad takí džentlmeni ako vy. Mnohí sa vydávali za Napoleona, ale mali sme tu aj princa Alberta, sira Waltera Drakea, dokonca aj Williama Shakespeara...“

„Lenže ja vám hovorím *pravdu!*“

„Niektoré z týchto úbohých zmätených duší sa nakoniec vyliečili,“ pokračuje sestra, nevnímajúc mužovo prerušenie, „ale niektoré tu musia zostať. To by ste chceli, pán Kippersalt? Zostať tu do konca života?“

„Nevolám sa Kippersalt! Volám sa Watson!“

Žena aj cez mreže vidí, ako sa mu ježia fúzy. Milo, ale trochu výsmešne odpovie: „Na inom oddelení máme Sherlocka Holmesa. Zaujímalo by ma, či by vám to dosvedčil.“

„Ste blázon! Vravím vám, že *som* John Watson, lekár a spisovateľ! Jediné, čo musíte urobiť, je zdvihnúť telefón a zavolať do Scotland Yardu.“

Telefón? Ako keby niekto tak ďaleko na sever od Londýna niekedy videl alebo použil takú novotu. Stačí zavolať do Scotland Yardu? Opäť tie jeho grandiózne preludy!

„... a vypýtať si inšpektora Lestrada. On moju identitu potvrdí.“

„Nezmysel!“ zašomre sestra. „Nezmysel.“ On si vážne myslí, že doktor sa bude naňho niekde vypytovať, potom ho pustí na slobodu a na dôvažok vráti takú sumu peňazí? Ten muž blúzni. „Psst... už tíško!“ šepká, akoby upokojovala dieťa. Je znepokojená, pretože toľká horlivosť môže viesť k zápalu mozgových blán, pokiaľ sa pacient rýchlo neupokojí. Prešli už dva dni a pán Kippersalt ešte neprestal vykrikovať. Naozaj smutný prípad. Videla už veľa šialencov, ale pána Kippersalta jej je zvlášť ľúto. Zdá sa totiž, že keby mal rozum, bol by to dobrý človek.

PRVÁ KAPITOLA

Vybrať pre seba nové meno nie je vôbec jednoduché. Povedala by som, že je to dokonca ťažšie, než vybrať meno pre dieťa, pretože dôverný vzťah so sebou samým môže byť mäťúci, zatiaľ čo s bábätkom sa po narodení človek len zoznamuje. Som si istá, že meno Enola, čo je pospiatky *alone*, čiže *sama*, mi mama musela dať z nejakého umeleckého rozmaru.

Nemysli na matku!

Veľká modrina z mojej tváre pomaly mizla, o pocitoch sa to však povedať nedalo, tie boli stále boľavé. Preto som sa prvý slnečný marcový deň roku 1889 rozhodla zostať vo svojej izbe. Sedela som pri otvorenom okne (po dlhej zime som uvítala čerstvý vzduch, čo aj v londýnskej verzii) s ceruzkou a papierom v ruke a pozerala sa na rušnú ulicu East Endu.

Moju pozornosť upútalo dianie podo mnou. Cez cestu sa presúvalo stádo oviec a všetci, čo tadiaľ práve prechádzali, vrátane konských povozov s uhlím, dvojkoľosových vozíkov ťahaných oslami a kářičiek s ovocím a so zeleninou museli za-

stať. Počula som, ako pohoniči vykrikujú na seba vulgárne nadávky. Armádni verbovači v červených kabátoch a iní povaľači sa pobavene prizerali a dievčatko v roztrhanom oblečení, ktoré sprevádzalo slepeho žobráka, sa snažilo predať cez dopravnú zápchu. Zvedavé deti sa šplhali na kandelábre, aby lepšie videli, a ženy v špinavých šatách sa náhlili za svojimi povinnosťami.

Ony – tie zodraté ženy z chudobných štvrtí – mali na rozdiel odo mňa kam ísť.

Pozrela som sa na papier vo svojom lone a prečítala si, čo som napísala:

Enola Holmesová

Rýchlo som ho prečiarkla – svoje vlastné meno, ktoré som za žiadnu cenu nemohla používať. Moji bratia Mycroft a Sherlock ma totiž nesmú nájsť. Chcú ma mať pod kontrolou a prostredníctvom hodín spevu a podobných nezmyslov ma zmeniť tak, aby sa zo mňa stala ozdoba vznešenej spoločnosti. Na čo by podľa zákona mali právo.

Donútiť ma napríklad navštevovať internátnu školu. Alebo ísť do kláštora, do sirotinca, prípadne do dievčenskej akadémie zameranej na maľovanie porcelánu... skrátka, kamkoľvek by im napadlo.

Mycroft, ten starší, by ma pokojne mohol dať zavrieť do blázinca. Na doživotie. Stačil by na to podpis dvoch lekárov – z nich jeden by bol „cvokár“, ten sa vždy poteší peniazom